DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, dnia 7 listopada 1968 r. **Nr 12/4 gr** Poz. 24—27

T r e ś ć

24.

ZARZĄDZENIE Nr 108 MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 października 1968 r.

w sprawie rozliczeń dopłat z budżetu do usług świadczonych przez stacje zabiegów ochrony roślin oraz kółka rolnicze i rolnicze spółdzielnie produkcyjne w zakresie wapnowania gleb i wylewu wody amoniakalnej.

Na podstawie § 16 ust. 5 uchwały Nr 172 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1965 r. w sprawie produkcji nawozów wapniowych i rozszerzenia wapnowania gleb w latach 1966—70 zmienionej uchwałą nr 174 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 lipca 1967 roku zarządza się, co następuje:

§ 1.

Za usługi świadczone gospodarstwom rolnym w zakresie wapnowania gleb i wylewu wody amoniakalnej, a polegające na załadowaniu, wyładowaniu lub przeładowaniu wapna nawozowego lub wody amoniakalnej, przewozie z miejsca składowania bądź produkcji do miejsca wysiewu lub wylewu oraz wysiewie wapna, względnie wylewie wody amoniakalnej — stacje zabiegów ochrony roślin i kółka rolnicze oraz rolnicze spółdzielnie produkcyjne pobierają od tych gospodarstw opłatę w wysokości 50% stawek obowiązującego cennika, ustalonego przez Państwową Komisję Cen.

§ 2.

Pozostałe 50% należności za usługi świadczone w zakresie wapnowania gleb i wylewu wody amoniakalnej wypłaca się z budżetu właściwej powiatowej rady narodowej.

§ 3.

Dopłaty z budżetu za usługi świadczone przez stacje zabiegów ochrony roślin i rolnicze spółdzielnie produkcyjne realizowane są w następującym trybie:

1) stacje zabiegów ochrony roślin i rolnicze spółdzielnie produkcyjne sporządzają co kwartał zestawienie wystawionych faktur za wykonane usługi w zakresie wapnowania gleb oraz wylewu wody amoniakalnej i przesyłają je wydziałowi rolnictwa i leśnictwa prezydium właściwej rady narodowej w terminie 10 dni po zakończeniu kwartału,
2) wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium rady narodowej, po skontrolowaniu i stwierdzeniu prawidłowości zestawienia pod względem merytorycznym i finansowym przelewa należności na rachunek bieżący w Oddziale Narodowego Banku Polskiego w odniesieniu do stacji zabiegów ochrony roślin, a w Oddziale Banku Rolnego w odniesieniu do rolniczych spółdzielni produkcyjnych w terminie 10 dni po otrzymaniu zestawienia,
3) w kwartałach o dużym nasileniu usług związanych z transportem oraz wysiewem wapna nawozowego i wylewem wody amoniakalnej wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium rady narodowej może udzielać zaliczek miesięcznych na poczet należności stacji zabiegów ochrony roślin z kredytów przewidzianych w budżecie na ten cel.

§ 4.

1. Jednostki organizacyjne zrzeszone w Centralnym Związku Kółek Rolniczych, zwane dalej kółkami rolniczymi, sporządzają co kwartał zestawienie należnych dotacji obejmujące ilość i rodzaj wykonanych prac, wartość usług według cennika Państwowej Komisji Cen oraz wysokość należnych dopłat z budżetu i przekazują je do właściwego terytorialnie powiatowego związku kółek rolniczych.
2. Powiatowe związki kółek rolniczych po skontrolowaniu prawidłowości obliczonych dopłat, sporządzają zbiorcze zestawienie dopłat należnych poszczególnym kółkom rolniczym i przekazują je w terminie 10 dni po otrzymaniu zestawienia wydziałom rolnictwa i leśnictwa prezydium właściwej terytorialnie rady narodowej, które po zaakceptowaniu przekazują je wraz ze środkami finansowymi właściwemu terytorialnie oddziałowi Banku Rolnego.
3. Oddział Banku Rolnego dokonuje na podstawie otrzymanego zestawienia przelewu środków na rachunek właściwego kółka rolniczego.

§ 5.

Traci moc zarządzenie Nr 143 Ministra Finansów z dnia 15 grudnia 1965 r. w sprawie rozliczeń dopłat z budżetu do usług świadczonych przez stacje zabiegów ochrony roślin oraz kółka rolnicze w zakresie wapnowania gleb zmienione zarządzeniem Nr 137 Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1966 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Finansów z 1965 r. Nr 12, poz. 36 i z 1966 r. Nr 13, poz. 43) z tym, że § 4 ust. 3 tego zarządzenia w stosunku do kółek rolniczych traci moc z dniem 31 grudnia 1968 r. oraz, że przepis ten stosuje się odpowiednio do rolniczych spółdzielni produkcyjnych w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1968 r.

§ 6.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

W porozumieniu:

w z MINISTER ROLNICTWA — **inż. Jerzy Popko**

w z MINISTER FINANSÓW — **J. Dusza**

25.

ZARZĄDZENIE Nr 110 MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 października 1968 r.
w sprawie Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów.

Na podstawie § 1 pkt. 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ośrodek Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów, utworzony zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 5 marca 1957 r. w sprawie likwidacji Ośrodka Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym i Skolimowie i Wyższego Kursu Finansowego w Warszawie oraz utworzenia Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów w Warszawie (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 5, poz. 12), działa na podstawie niniejszego zarządzenia.

§ 2. Ośrodkowi wymienionemu w § 1 nadaje się statut stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Tracą moc:
1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 5 marca 1957 r. w sprawie likwidacji Ośrodka Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym i Skolimowie i Wyższego Kursu Finansowego w Warszawie oraz utworzenia Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów w Warszawie (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 5, poz. 12),
2) zarządzenie Nr 152 Ministra Finansów z dnia 26 września 1961 r. w sprawie zakresu działania Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów w Warszawie (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 12, poz. 21).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW
St. Majewski

Załącznik
do zarządzenia Nr 110 Ministra Finansów w sprawie Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów

S T A T U T
Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów

§ 1.

1. Ośrodek Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów podległy Ministrowi Finansów, zwany dalej Ośrodkiem, ma na celu prowadzenie działalności w zakresie doskonalenia kwalifikacji kadr resortu finansów, a przede wszystkim pracowników zajmujących stanowiska kierownicze zarówno w Ministerstwie Finansów, jak i w bankach, zakladach ubezpieczeń, wydziałach finansowych prezydiów rad narodowych, inspektoratach kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych, (Prezydiach Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) oraz w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Finansów, koordynowanie i sprawowanie nadzoru merytorycznego i pedagogicznego nad działalnością szkoleniową, prowadzoną przez te jednostki we własnym zakresie.
2. W szczególności do zadań Ośrodka należą sprawy:
   1) opracowywania projektów wieloletnich i rocznych planów kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego kadr resortu,
   2) sporządzania projektu planu rzeczowego i projektów planów finansowych kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego prowadzonego przez Ośrodek, wydziały finansowe i inspektoraty kontrolno-rewizyjne wymienione w ust. 1,
   3) przygotowywania projektów programów i opracowywania planów finansowych dla kursów z oderwaniem od pracy oraz dla kursokonferencji (seminariów) organizowanych w Ośrodku,
   4) organizowania we własnym zakresie kursokonferencji (seminariów) poświęconych tematyce ogólno-ekonomicznej, wynikającej z bieżących lub długofalowych zadań resortu oraz kursów z oderwaniem od pracy,
   5) inicjowania i wydawania materiałów szkoleniowych i pomocy naukowych, niezbędnych dla zabezpieczenia prawidłowej realizacji programów kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego,
   6) finansowania kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego w zakresie wynikającym z obowiązujących w tym przedmiocie przepisów,
   7) analizy i oceny poziomu efektywności prowadzonego doskonalenia zawodowego i kursowego szkolenia kadr w jednostkach wymienionych w ust. 1,
   8) doskonalenia kwalifikacji dydaktycznych wykładowców oraz metod prowadzenia kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego,
   9) zabezpieczania miejsc dla organizowania kursów z oderwaniem od pracy w innych ośrodkach kursowego szkolenia,
   10) zapewniania pracownikom przebywającym w Ośrodku na przeszkoleniu odpowiednich warunków do nauki i socjalno-bytowych.

§ 2.

Siedzibą Ośrodka jest m. st. Warszawa.

§ 3.

1. Właściwe departamenty Ministerstwa, banki i zakłady ubezpieczeń, przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Finansów oraz wydziały finansowe prezydiów rad narodowych zobowiązane są współdziałać z Ośrodkiem w realizacji zadań wymienionych w § 1, a zwłaszcza przy wykonywaniu jego funkcji koordynacyjnych i nadzoru pedagogicznego oraz przy opracowywaniu metod i programów kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego.
2. Do spraw związanych z problematyką wymienioną w ust. 1 na wniosek Ośrodka mogą być dorywczo oddelegowani pracownicy o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych.

§ 4.

Ośrodek prowadzi internat, który zapewnia pracownikom oddelegowanym na kursy z oderwaniem od pracy i na kursokonferencje (seminaria) zakwaterowanie i wyżywienie.

§ 5.

1. Ośrodek realizuje zadania przy pomocy pracowników działalności podstawowej i usługowej.
2. Działalność podstawowa Ośrodka obejmuje sprawy dotyczące planowania kursowego szkolenia, nadzoru pedagogicznego, organizacji kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego, prowadzenia kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego, wydawnictw a usługowa — obsługę internatu, sprawy finansowo-gospodarcze oraz czynności sekretariatu.
3. Ośrodek prowadzi gospodarkę finansową i materiałową na zasadach określonych przepisami obowiązującymi jednostki budżetowe.
4. Ośrodek używa pieczęci okrągłej zawierającej pośrodku wizerunek orła a w otoku napis: „Ministerstwo Finansów — Ośrodek Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów".

§ 6.

1. Całokształtem prac Ośrodka kieruje dyrektor Ośrodka przy pomocy jednego zastępcy.
2. Dyrektora Ośrodka i jego zastępcę powołuje i odwołuje Minister Finansów.

§ 7.

Szczegółową strukturę organizacyjną Ośrodka ustala dyrektor Ośrodka, zgodnie z postanowieniami § 5.

§ 8.

1. Przy Ośrodku działa Rada Programowa składająca się z 14 członków powoływanych przez Ministra Finansów spośród pracowników resortu lub specjalistów spoza resortu.
2. Rada Programowa jest organem opiniodawczym i doradczym Ośrodka.
W szczególności Rada Programowa opiniuje przedstawione pod jej obrady:
   1) wieloletnie i roczne plany kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego kadr resortu finansów,
   2) programy kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego kadr oraz formy i metody ich realizacji,
   3) sprawozdania i wnioski z działalności Ośrodka przedstawiane Kierownictwu Resortu,
   4) roczne plany wydawnicze Ośrodka.
3. Rada Programowa może wyłonić ze swego składu odpowiednie zespoły specjalistyczne w składzie 3—4 członków Rady z upoważnieniem do opiniowania programów, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

§ 9.

Przewodniczącego Rady Programowej oraz jego zastępcę wyznacza spośród członków Rady Minister Finansów.

§ 10.

1. W posiedzeniach Rady Programowej i jej zespołów specjalistycznych bierze udział z urzędu dyrektor Ośrodka lub jego zastępca.
2. W posiedzeniach Rady Programowej i jej zespołów specjalistycznych mogą brać udział z głosem doradczym pracownicy resortu opracowujący zagadnienia wymienione w § 8 ust. 2.

§ 11.

Określona w niniejszym Statucie działalność Ośrodka powinna być prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego.

26.

OKÓLNIK Nr PO 7/68

z dnia 28 października 1968 r.
w sprawie wykładni niektórych przepisów o podatku wyrównawczym.

1. W myśl przepisu art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. b i c ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 62, poz. 336) odliczeniu z podstawy opodatkowania podatkiem wyrównawczym podlegają m. in. kwoty wydatkowane przez podatnika na nabycie lokalu mieszkalnego od spółdzielni mieszkaniowej bądź od Państwa lub 75% kwot wydatkowanych na budowę domu jednorodzinnego, albo nabycie takiego domu od Państwa.
Jeżeli chodzi o nabycie lokalu spółdzielczego to w myśl wspomnianych przepisów odliczeniu podlegają tylko kwoty wydatkowane w formie bezpośredniej wpłaty na wkład mieszkaniowy lub budowlany. Natomiast, jeśli chodzi o kwoty gromadzone przez podatników na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych PKO — swoich, względnie zakładanych dla ich dzieci, będących na ich utrzymaniu, to obowiązujące przepisy o podatku wyrównawczym nie przewidują w tych przypadkach odliczeń z podstawy opodatkowania.
Mając jednak na uwadze charakter i cel dokonywanych wpłat — Ministerstwo Finansów poleca odraczać pobór części podatku wyrównawczego przypadającego od kwot wpłacanych na mieszkaniowe książeczki oszczędnościowe — do czasu nabycia przez podatników względnie ich dzieci prawa członkowstwa w spółdzielni i wpłaty gromadzonych kwot na książeczkach na wkład do spółdzielni. Z chwilą wpłacenia tych kwot na wkład, odroczoną część podatku należy umorzyć.
Ministerstwo Finansów równocześnie zaznacza, że wszystkie powyższe odliczenia mogą być dokonane tylko z tytułu nabycia przez podatnika jednego lokalu mieszkalnego bądź nabycia lub budowy jednego domu jednorodzinnego (art. 3 ust. 3 ustawy o pod. wyrówn.). W przypadku zatem przekazywania kwot na mieszkaniowe książeczki oszczędnościowe dzieci podatników, odliczenie może nastąpić tylko na jedno dziecko i jedynie wtedy, gdy podatnik nie korzystał już z tego uprawnienia w związku z nabyciem lokalu mieszkalnego bądź nabyciem lub budową domu jednorodzinnego dla siebie.
2. Przez kwoty poniesione na budowę domu jednorodzinnego, o których mowa w powołanym art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. c) pod. wyrówn., należy rozumieć tylko kwoty związane ściśle z budową domu tj. z wyłączeniem wszelkich innych kosztów, jak np. związanych z budową garaży nawet w budynku, i innych wydatków związanych z zagospodarowaniem parceli, ogrodzeniem itp.
3. W związku z wejściem w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń oraz obniżenia skal w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 5, poz. 30) — odliczeniu od podstawy opodatkowania podatkiem wyrównawczym podlega m. in. zarówno podatek od wynagrodzeń należny od sumy wynagrodzeń podlegających opodatkowaniu w roku podatkowym (art. 3 ust. 2 pkt 2 lit a pod. wyrówn.), jak również przypadająca od tych wynagrodzeń składka emerytalna.

PODSEKRETARZ STANU
J. Dusza

27.

OKÓLNIK Nr PO 9/68

z dnia 28 października 1968 r.
w sprawie stosowania przepisów o ulgach inwestycyjnych dla gospodarstw rolnych.

W związku z wątpliwościami w zakresie stosowania przepisów o ulgach inwestycyjnych dla gospodarstw rolnych, zawartych w zarządzeniach Ministra Finansów: z dnia 1 marca 1965 r. (Monitor Polski z 1965 r. Nr 12, poz. 44 i z 1967 r. Nr 24, poz. 113), obowiązującego na Ziemiach Zachodnich i Północnych i w południowej części woj. rzeszowskiego oraz z dnia 30 lipca 1966 r. (Monitor Polski z 1966 r. Nr 46, poz. 230 i z 1968 r. Nr 7, poz. 39), obowiązującego na obszarze woj. centralnych i wschodnich, Ministerstwo Finansów — po porozumieniu się z Ministerstwem Rolnictwa — na

podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. Nr 11, poz. 60) wyjaśnia i zarządza, co następuje:

I. Wyjaśnienia wspólne w sprawie ulg inwestycyjnych dla całego kraju.

1. Ilekroć w zarządzeniach z dnia 1 marca 1965 r. i z dnia 30 lipca 1966 r. mowa jest o kredytach bankowych (instytucji kredytowych) należy przez to rozumieć także zwrotne pożyczki budowlane udzielane rolnikom przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń z funduszu prewencyjnego.

2. Ulgi podatkowe z tytułu inwestycji są ulgami podmiotowymi, tj. przysługują tylko tym podatnikom, którzy dokonali inwestycji. W razie zatem zbycia nieruchomości, nabywca nie korzysta z ulgi przyznanej zbywcy, chyba że nabył gospodarstwo w drodze dziedziczenia.

3. Przez „sumę ubezpieczenia budynku ustaloną przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń dla celów obowiązkowego ubezpieczenia budynków", o której mowa jest w zarządzeniach powołanych we wstępie, należy rozumieć kwotę wykazaną w dowodzie ubezpieczeniowym — polisie (tzn. 80% wartości oszacowania dokonanego przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń według obowiązujących norm szacunkowych).

4. Na ziemiach Zachodnich i Północnych oraz w południowej części woj. rzeszowskiego — nakłady na remonty są objęte ulgami inwestycyjnymi. Wyjaśnia się, że roboty z zakresu bieżącej konserwacji budynków (np. drobne naprawy, malowanie ścian itp.) nie są remontami. Koszty bieżącej konserwacji nie mogą więc stanowić podstawy do przyznania ulgi.

Natomiast na terenie woj. centralnych i wschodnich — od nakładów na remonty ulga w ogóle nie przysługuje. Wyjątek stanowią nakłady na takie „kapitalne remonty", które w istocie swej są odbudową. Przepisy bowiem zarządzenia z dnia 30 lipca 1966 r. wymieniają „kapitalny remont" tylko w nawiasie obok wyrazu „odbudowa".

5. Jeżeli rolnik dokonał inwestycji, za którą przyznano mu ulgę w oparciu o sumę ubezpieczenia obiektu ustaloną przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń, a następnie zgłasza inną inwestycję, przedstawia rachunki i domaga się przyznania nowej ulgi, wówczas rachunki pochodzące z okresu przed dokonaniem poprzedniej inwestycji nie mogą służyć dla udokumentowania nowych nakładów, chyba że stwierdzają one nabycie materiałów w większej ilości, niż trzeba było użyć przy poprzedniej inwestycji. Tylko w zakresie tej nadwyżki materiałów rachunki takie mogą być przyjęte.

6. Za „budynki lub budowle gospodarcze" uważa się także wozownie i spichlerze (spichrze), a garaże tylko wówczas, gdy są przystosowane nie dla samochodów osobowych, lecz dla przechowywania mechanicznego sprzętu rolniczego. Za piwnice wolnostojące ulga inwestycyjna nie przysługuje.

7. Ulgi inwestycyjne przysługują nie tylko za studnie z urządzeniem do czerpania wody wiadrem, lecz także za studnie rurowe poruszane pompą i studnie artezyjskie. Chodzi tu więc o nakłady na urządzenia służące do wydobywania wody, a nie np. na hydrofory itp. urządzenia, służące do rozprowadzania wody.

8. Koszty przetarcia tarcicy oraz zakupu gotowych elementów budowlanych (np. futryn) zalicza się do nakładów na zakup materiałów i przy obliczeniu kwoty narzutu na koszty robocizny nie wyłącza się ich z nakładów na materiały.

9. Nadbudowaną część budynku mieszkalnego związanego z gospodarstwem rolnym uważa się za inwestycję mieszkaniową objętą ulgami tylko wtedy, gdy nadbudowa łącznie ze starym budynkiem mieszkalnym, służy potrzebom mieszkalnym podatnika — właściciela gospodarstwa rolnego oraz członków jego rodziny stale pracujących w tym gospodarstwie albo posiadających grunty objęte wspólną gospodarką rolną w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym, przy czym powierzchnia użytkowa przypadająca na jedną osobę nie przekracza 9 m^2.

10. Jeżeli rolnik, któremu przyznano ulgę inwestycyjną, posiada zaległości w zobowiązaniach pieniężnych w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. (Dz. U. Nr 46, poz. 208), wówczas ulgę realizuje się przede wszystkim w trybie umorzenia zaległości zobowiązania pieniężnego bez względu na to, jakie u danego podatnika należności weszły w skład tego zobowiązania. Jeżeli jest to gospodarstwo rolne, któremu przysługuje również ulga w postaci umorzenia raty kapitałowej wraz z oprocentowaniem za nabyte od Państwa samodzielne gospodarstwo, a potrącenie ulgi z zaległości w zobowiązaniu pieniężnym, z bieżącego wymiaru podatku gruntowego, należności PFZ oraz opłaty melioracyjnej nie wyczerpuje pełnej kwoty ulgi, prezydium gromadzkiej rady narodowej powinno wystąpić do właściwego oddziału Banku Rolnego o umorzenie odpowiedniej części zaległości z tytułu raty kapitałowej wraz z procentami.

11. Jeżeli rolnikowi przyznano ulgę inwestycyjną, mimo że nie przedstawił wymaganego pozwolenia lub zatwierdzonego projektu budowlanego, należy go wezwać — z wyznaczeniem odpowiedniego terminu — do przedłożenia tych dokumentów i uprzedzić, że w razie niedopełnienia tego obowiązku, ulga zostanie mu cofnięta. Jeżeli rolnik nie dopełni tego obowiązku, ulgę należy cofnąć.

Powyższy tryb postępowania należy stosować odpowiednio także w tych wypadkach, gdy rolnikowi przyznano ulgę z tytułu inwestycji dokonanej po upływie terminu wskazanego w zezwoleniu, tj. w czasie, gdy zezwolenie na budowę utraciło swą ważność. W tych wypadkach należy wezwać rolnika do przedłożenia — pod rygorem cofnięcia ulgi — ważnego zezwolenia na budowę.

12. Jeżeli rolnik dokonał inwestycji środkami własnymi i przy pomocy kredytu bankowego (instytucji kredytowej), ale faktu korzystania z kredytu nie podał we wniosku o przyznanie ulgi, wówczas decyzję w sprawie ulgi należy skorygować.

13. Rachunki, stwierdzające wysokość poniesionych przez podatnika nakładów powinny odpowiadać wymaganiom art. 103 dekretu o postępowaniu podatkowym.

W szczególności rachunek powinien zawierać następujące dane: 1) nazwę i adres firmy (imię i nazwisko) sprzedającej materiał budowlany lub świadczącej robociznę, 2) datę, 3) numer kolejny rachunku — jeżeli wystawia go jednostka gospodarki uspołecznionej lub przedsiębiorstwo prywatne, 4) imię i nazwisko oraz adres rolnika dla którego wystawiono rachunek, 5) oznaczenie materiałów, budowlanych lub świadczenia robocizny, 6) ilość i cenę jednostkową każdego rodzaju materiałów budowlanych lub określenie świadczenia robocizny i wysokość należności za te świadczenia, 7) ogólną sumę należności i 8) podpis sprzedającego lub świadczącego robociznę. Rachunków nieodpowiadających powyższym cechom nie należy uznawać.

14. Jeżeli ulga została przyznana w kwocie niższej od należnej, decyzję w sprawie ulgi należy skorygować na podstawie art. 182 dekretu o postępowaniu podatkowym.

15. Jeżeli podatnikowi przysługuje ulga, ale przyznano ją w kwocie wyższej niż należało, zmiana decyzji następuje na podstawie art. 183 dekretu o postępowaniu podatkowym. W tym wypadku o zmianie decyzji należy powiadomić podatnika i jeżeli ulga, jaka mu przysługuje, została w całości potrącona, zażądać uiszczenia nienależnie potrąconej kwoty ulgi, a jeżeli ulga nie została w całości potrącona — odpowiednio zmniejszyć kwotę ulgi, jaka ma być jeszcze potrącona.

Nie należy jednak korzystać z przepisu art. 183 dekretu o postępowaniu podatkowym w sprawach drobnych, gdy kwota nienależnie udzielonej ulgi jest niewielka, nakłady dotyczyły inwestycji gospodarczej, a sytuacja ekonomiczna gospodarstwa przemawia za odstąpieniem od korektury udzielonej ulgi.

16. Jeżeli danemu gospodarstwu rolnemu ulga inwestycyjna w ogóle nie przysługiwała, a wbrew przepisom została

przyznana, decyzję w sprawie ulgi należy uchylić na podstawie art. 183 dekretu o postępowaniu podatkowym i powiadomić o tym podatnika.

17. W przypadkach określonych w ust. 15 i 16, organ finansowy — w zależności od okoliczności (wysokość kwoty do uiszczenia, sytuacja gospodarcza podatnika, przyczyny cofnięcia ulgi itp.) ustali podatnikowi stosowny termin uiszczenia nienależnie potrąconej kwoty z tytułu ulgi, nie krótszy jednak niż termin 14-dniowy.

II. Wyjaśnienia w sprawie ulg inwestycyjnych na obszarach woj. centralnych i wschodnich.

18. Jeżeli grunty gospodarstwa rolnego powstałego w wyniku reformy rolnej lub osadnictwa rolnego, uległy przymusowej wymianie albo dobrowolnemu scaleniu w trybie przepisów o scalaniu i wymianie gruntów, gospodarstwo nie traci charakteru „poparcelacyjnego lub osadniczego" i jest nadal uprawnione do ulgi iwestycyjnej.

19. Gospodarstwo rolne powstałe w wyniku uwłaszczenia w trybie dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 14, poz. 78 z późniejszymi zmianami) należy traktować na równi z gospodarstwem rolnym powstałym w wyniku reformy rolnej lub osadnictwa rolnego.

20. Jeżeli ulgami inwestycyjnymi objęta jest dana wieś (np. wieś słaba ekonomicznie albo wieś na terenie wielkich melioracji) to uprawnienie do ulg przysługuje:
- rolnikom zamieszkałym w tej wsi za inwestycje tam dokonane bez względu na lokalizację ich gruntów,
- rolnikom, którzy wprawdzie nie zamieszkują w tej wsi, ale mają na jej obszarze ponad połowę gruntów i tam inwestują.

21. Jeżeli gospodarstwo spadkowe, przypadające kilku spadkobiercom prawnie nie zostało jeszcze podzielone, a spadkobierca dokonał już inwestycji, ulga przysługuje. Potrąca się ją z wymiaru należnego od całego gospodarstwa rolnego wchodzącego w skład spadku, chociażby spadkobierca, który dokonał inwestycji, nie figurował na nakazie płatniczym.

22. Jeżeli syn (córka), nie mający własnych gruntów ani nie dzierżawiący gruntów państwowych, prowadzi gospodarstwo rolne rodziców i wspólnie z nimi prowadzi gospodarstwo domowe i dokona na ich gruntach inwestycji gospodarczej, służącej celom produkcyjnym tego gospodarstwa, można przyznać ulgę inwestycyjną rodzicom.

23. Jeżeli górna granica ulgi zależna jest od wielkości zaangażowanych w inwestycję środków własnych gospodarstwa, a podatnik pokrył nakłady inwestycyjne **wyłącznie** kredytem bankowym — ulga w ogóle nie należy się.

24. Odszkodowania otrzymanego przez rolnika z Państwowego Zakładu Ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia budynku, nie uważa się „za środki własne podatnika". Kwotę odszkodowania wyłącza się z podstawy obliczenia ulgi, zarówno wtedy, gdy za podstawę tę przyjmuje się sumę ubezpieczenia nowowzniesionego budynku, jak też wtedy, gdy podstawę tę ustala się w inny sposób.

25. Przepis § 17 zarządzenia z dnia 30 lipca 1966 r. stanowi, że wchodzi ono w życie z dniem 1 stycznia 1967 r., z tym że stosuje się je również do wypadków, w których podatnik, w okresie od ogłoszenia zarządzenia (tj. od dnia 7 września 1966 r.) do dnia wejścia w życie (tj. do dnia 1 stycznia 1967 r.) zgromadził materiał budowlany i posiada na to rachunki. Dla ułatwienia stosowania tego przepisu wyjaśnia się, że jeżeli rolnik dokonał inwestycji w postaci budowy nowego obiektu, nie należy żądać przedłożenia rachunków na poniesione nakłady inwestycyjne, lecz za podstawę obliczenia ulgi przyjąć sumę ubezpieczenia obiektu ustaloną przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń dla celów obowiązkowego ubezpieczenia budynków.

Jeżeli jednak rolnik domaga się, aby za podstawę obliczenia ulgi przyjąć zamiast sumy ubezpieczenia obiektu ustaloną przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń — wartość nakładów na podstawie rachunków, wówczas z podstawy obliczenia ulgi należy wyłączyć wartość nakładów udokumentowanych rachunkami, pochodzącymi sprzed dnia 7 września 1966 r.

26. Traci moc okólnik Ministerstwa Finansów Nr PO 19/66 z dnia 24 listopada 1966 r. w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie stosowania ulg podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 12/7 gr poz. 42).

PODSEKRETARZ STANU
J. Dusza

KOMUNIKAT Nr 10/68

w sprawie uzupełnienia komunikatu Nr 8/68 o wpisaniu biegłych na listę dyplomowanych biegłych księgowych.

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księgowych (Monitor Polski Nr 8, poz. 39), zawiadamia się, że wykaz dołączony do komunikatu Nr 8/68 (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Finansów Nr 10) uzupełnia się następującą opuszczoną pozycją:

M. Wrocław i województwo wrocławskie

Lp.	Nr legitymacji	Nazwisko i imię	Miejsce zamieszkania	Miejsce pracy	Specjalność
331	4928	Jaworski Franciszek	Wrocław, ul. Próchnika 68 m. 8	PWRN — Wydz. Finansowy, Wrocław, Pl. Powstańców Warszawy 1	P

MINISTER FINANSÓW
z up. DYREKTOR DEPARTAMENTU
Z. Paryziński

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzystka 10/12

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91.1-8636, cz. 08, dz. 40, rozdz. 400 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW N-1183 68. Nakł. 36.500 egz. N-58.